

Pavel Brada – scénář

„Babička pustila rozhlas, a my děti, na půdě, se probudily, protože to bylo hlasitý. A teď jsme tam slyšeli takový řeči, jsme si mysleli, že je to nějaká rozhlasová hra. A za chvíli jsme přišli na to, že to žádná hra není, že to bylo skutečně oznámení o sovětský okupaci. Najednou co teď, co budem dělat. Babička mě poslala na druhou stranu rybníka, kde bydlel pan Miller, abych mu to oznámil, protože to ještě nikdo nevěděl. Všichni spali. Pan Miller zrovna šel na houby, tak mu říkám, o co jde, a on se obrátil, a tak jak byl starej, tak utíkal jako zajíc domů k rozhlasu a šel poslouchat, co se děje.“

Takhle si pamatuje srpen 1968 pan Pavel Brada, kterému bylo v té době čtrnáct let. Pochází ze sokolské rodiny, takže ho rodiče vedli ke cvičení už od dětství i přesto, že byl Sokol v té době zakázaný. Jeho rodina vedla tichý protest proti režimu i jinak.

„My jsme měli třeba doma knihovnu a tam v první řadě byly knihy, které byly povolené, nebo kvůli kterým nebyly námitky. A v druhý řadě jsme měli knihy od Masaryka, Beneše, a prostě takový, který nebyly v kurzu. Takže mě samozřejmě zajímaly ty knížky vzadu“

Pan Brada musel za studií na vysoké škole dělat zkoušku z marxismu-leninismu jako všichni ostatní. Říkalo se jí “marxák” a s jeho oborem, dozimetrií, neměla nic společného.

„Já si vzpomínám, že jednou jsme měli na ten zápočet vypracovat nějakou práci. Jeden kamarád našel z loňska, že to někdo už měl vypracovaný, a my jsme si to všechno potom okopírovali na cyklostylu. A odevzdali jsme to. Vyučující to samozřejmě poznal, a tak začal takhle kroutit hlavou – to snad není možný. A nakonec nám zápočty dal, vůbec nic neřekl, protože se to bralo jako nutný zlo.“

Koncem sedmdesátých strávil pan Brada celkem rok a půl na stážích ve výzkumném ústavu v Sovětském svazu. Udivilo ho, že sovětští vědci mohli mluvit proti režimu a nic se jim nestalo.

Pan Brada si poté prošel jednoroční vojenskou službou. Na rozdíl od ostatních, kteří nastoupili hned po dokončení fakulty, byl jeho nástup o rok odložen, což nebylo běžné. Nakonec byl přidělen k tankistům do Pisku, kde ho brali jako odpůrce režimu.

„Tam byl ještě problém v tom, že mě označili za politicky nespolehlivého. Ale já jsem nevěděl proč. Protože já jsem nic neprovedl, tak mi to bylo divný. Ale oni mi to vůbec neřekli, to já jsem“

se dozvěděl až po té sametové revoluci, že ten jeden z mých strýců utekl v čtyřicátém osmém do zahraničí. A oni se báli, abych mu nevyzradil to vojenský tajemství”

Pan Brada byl vždy velmi aktivním sportovcem. Vzpomíná na to, jak s tenisovým klubem ještě v době komunismu navštívil Itálii.

„A teď ten italskej komunista spustil, ohledně sovětský okupace z roku 68. A všichni najednou ztuhli. To bylo tabu tady u nás. Tam jsme měli překladatelku a samotná překladatelka si řekla Ježíšmarja, co teď bude. Italští komunisti totiž nesouhlasili s tím vstupem sovětských vojsk, s okupací, takže voni byli na naší straně.“

Život pana Brady se výrazně změnil v době sametové revoluce. Došlo k obnovení Sokola a dalších spolků. Lidé mohli konečně svobodně vycestovat do zahraničí a podnikat. Díky svým schopnostem a rodinné tradici se pan Brada stal starostou jihlavského Sokola. Tuto funkci zastával 20 let. Podařilo se mu získat zpět sokolský majetek a přivést do organizace velké množství mladých lidí. V tuto chvíli se pan Brada také věnuje pěveckému sboru Foerster, kde je sbormistrem.

Příběh pana Brady byl pro nás velmi inspirativní, protože velkou část svého života strávil prací pro ostatní, ať už to bylo v Sokole, v tenisovém oddíle nebo ve sboru Foerster.